

Arrest

nr. 129 125 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soenitische moslima van Koerdische origine afkomstig uit Zakho, provincie Dohuk, Noord-Irak. U had twee jaar een relatie met uw buurman Ghudar. Twee maanden voor uw vertrek had u seksuele betrekkingen met Ghudar. Hierna vroeg hij om uw hand. Uw familie weigerde zijn huwelijksaanzoek tot driemaal toe. Uw broers zetten u onder druk om te huwen met uw neef. U weigerde hiermee in te stemmen. U vreesde dat men zou ontdekken dat u geen maagd meer was. U stelde Ghudar voor om samen te vluchten. Hij weigerde maar hielp wel uw vlucht uit Irak te regelen. Op 19 mei 2011 verliet u Irak. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute kwam u op 9 juni 2011 in België aan. De volgende dag vroeg u een eerste maal asiel aan in België. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs voor.

Op 26 oktober 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in haar arrest van 14 februari 2012.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 15 mei 2012 een tweede maal asiel aan in België. U verklaarde hierbij dat de problemen die u had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag nog steeds actueel waren. U voegde hieraan toe dat u ondertussen acht maanden zwanger was van een Irakees die Ahmed heet. U zou hem ontmoet hebben tijdens uw eerste asielprocedure. Hij woont volgens uw verklaringen in Nederland maar aangezien u niet over verblijfsdocumenten beschikte kon u daar niet gaan wonen. U legde geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag. Op 21 mei 2012 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw asielaanvraag in overweging te nemen (bijlage 13quater).

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 3 september 2012 een derde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Ditmaal was u vergezeld van uw dochtertje YUSEF, Soline (O.V. 6.827.258) die op 30 juni 2012 geboren werd. Gevraagd naar de nieuwe elementen die u aanbracht voor uw derde aanvraag stelde u dat u niet anders kon doen dan opnieuw asiel aanvragen. U werd telkens afgewezen en u kon toch moeilijk alleen op straat gaan wonen met uw dochtertje. De vader van uw dochter, Ahmad Semmo Hasso, is volgens uw verklaringen een Irakees die in Nederland woont. Hij zou daar over verblijfsdocumenten beschikken en een sociale uitkering krijgen. U huwde met hem met onderlinge toestemming. Gevraagd naar welk risico u liep bij een terugkeer naar Irak verklaarde u dat de problemen die u had aangehaald in het kader van uw eerste asielaanvraag nog steeds actueel waren. U voegde hier niets meer aan toe en legde geen documenten voor. Op 5 september 2012 nam de DVZ een beslissing tot weigering van inoverwegingname (bijlage 13quater).

U verliet België niet en vroeg op 3 juli 2014 een vierde maal asiel aan in België. U verklaarde hierbij dat u opnieuw asiel aanvroeg omdat u geen hoop meer had en gefrustreerd was. Door de afwijzing van uw asielaanvragen belandde u in België samen met uw dochtertje in de problemen. U heeft immers noch een verblijfsvergunning, noch financiële steun. Hierdoor kreeg u psychische problemen en hoofdpijn. U verklaarde verder dat u sinds uw vertrek uit Irak geen contact meer had gehad met uw familie of vrienden. U stelde verder dat u niet kon terugkeren naar Irak omdat u vreesde gedood te worden door uw familie. U baseerde deze vrees op de tradities, stammengewoontes en wetten van de islam die seks voor het huwelijk niet toelaten. Ter staving van uw vierde asielaanvraag legde u een kopie voor van de geboorteakte van uw dochter YUSEF, Soline (O.V. 6.827.258), een attest van uw opvangcentrum dat aangeeft dat u daar sinds 23 juni 2011 verblijft, een attest van een psychotherapeute van de organisatie Woman Do, een schrijven van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) en een schrijven van uw advocate Hind Riad.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag zelf hoofdzakelijk steunt op de motieven die u had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag, met name vervolging door uw familieleden omdat u voorhuwelijkse seksuele betrekkingen had gehad. In dit verband dient er allereerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar u er niet in was geslaagd aannemelijk te maken dat u het risico liep om gedood te worden omwille van uw 'verboden' relatie en er in Noord-Irak geen reëel risico bestond op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RVV. De RVV stelde hierbij dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas en dat u bijgevolg evenmin aannemelijk maakte dat u zonder het medeweten of de goedkeuring van uw broers het land zou hebben verlaten noch dat u diende te huwen met uw neef. De Raad nam verder de motivering over van het CGVS inzake de beoordeling dat de situatie in Noord-Irak niet van die aard was dat burgers er een reëel risico liepen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat

er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uw tweede en uw derde asielaanvraag werden niet in overweging genomen door de DVZ daar u zich telkens louter baseerde op de ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven die u had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag. Verder verwees u bij deze asielaanvragen telkens naar uw leefsituatie in België. Hierbij werd opgemerkt dat deze verklaringen behoorden tot de privésfeer en dat ze geen verband hielden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Wat betreft uw huidige asielaanvraag moet er worden vastgesteld dat u zich persoonlijk nog steeds hoofdzakelijk blijkt te baseren op de, ongeloofwaardig bevonden, vluchtmotieven die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Het hoeft geen betoog dat het louter verwijzen naar ongeloofwaardig bevonden problemen niet volstaat om de vastgestelde ongeloofwaardigheid ongedaan te maken.

Uw verklaring dat u hopeloos bent en asiel aanvraagt uit frustratie omdat u door uw opeenvolgende afgewezen asielaanvragen in België in een problematische situatie verzeild raakte, waarbij u geen verblijfsvergunning heeft en geen financiële steun krijgt, kan evenmin beschouwd worden als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming daar deze zaken niet relevant zijn bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gevraagd wat de reden is om ook in naam van uw dochter asiel aan te vragen, geeft u als reden louter op dat kinderen bepaalde rechten hebben en dat u zo een verblijfsvergunning voor haar wilt bekomen. Dit houdt evenmin verband met de Vluchtelingenconventie, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder haalt u geen andere elementen aan om uw onderhavige asielaanvraag op te baseren.

Uit de documenten van uw advocaat en het BCHV kan worden afgeleid dat zij menen dat het feit dat u hier een dochtertje heb gekregen en dat u momenteel een alleenstaande vrouw bent beschouwd moet worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Omwille van deze zaken zou u immers vervolging door uw familie dienen te vrezen. Er moet echter worden vastgesteld dat deze voorgehouden vrees voor vervolging niet in concreto aannemelijk kan worden gemaakt, dat het hier louter een hypothese door derden betreft en dat het allerminst kan beschouwd worden als een nieuw element dat niet eerder kon worden aangebracht.

Allereerst moet er immers worden vastgesteld dat u zelf nooit, op welk moment dan ook tijdens uw opeenvolgende asielpcedures, melding maakt van een mogelijke vrees die u in uw land van herkomst dient te koesteren omwille van een relatie die u in België heeft of het kind dat u hier kreeg, noch van een mogelijke vrees die uw dochter in uw land van herkomst dient te koesteren, dit terwijl u bij uw tweede asielaanvraag (dd. 15 mei 2012) verklaarde reeds acht maanden zwanger te zijn van uw vriend uit Nederland en u zelfs uit de doeken doet hoe u hem heeft ontmoet in uw opvangcentrum. Bij uw derde asielaanvraag (dd. 3 september 2012) was uw dochter reeds geboren en vermeldt u opnieuw enkel dat u gehuwd bent met Hasso Semmo en dat hij in Nederland verblijft. U maakt geen melding van eventuele problemen in uw relatie met deze man laat staan van een mogelijke vrees voor vervolging die u of uw dochter zouden dienen te koesteren omwille van uw relatie of het feit dat hieruit een dochter is geboren. Dit doet u evenmin bij uw huidige vierde asielaanvraag.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat er geen enkele concrete aanwijzing bestaat dat u omwille van deze zaken enige vrees zou moeten koesteren in uw land van herkomst en dat het hier louter een hypothetische vrees betreft die zoals eerder vermeld daarenboven niet door uzelf wordt ingeroepen.

In dit verband dient er allereerst worden gewezen op het feit dat de voorgehouden problemen met uw familie u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden. Bijgevolg is het niet geloofwaardig dat u in een slechte verstandhouding leeft met uw achtergebleven familieleden in Irak en toont u dan ook allerminst aan dat u omwille van uw situatie in België, problemen kent met uw familie.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u zelf aangeeft dat u na uw vertrek uit Irak nooit meer contact zou hebben gehad met uw familieleden of kennissen in Irak (verklaring meervoudige aanvraag 11/07/2014, punt 15). Hoewel dit een blote bewering is die weinig waarschijnlijk lijkt gezien het niet geloofwaardig is dat u in slechte verstandhouding zou leven met uw familie, geeft u hiermee allerminst concrete elementen aan die wijzen op een vrees ten aanzien van uw familie. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u en de beweerde vader van uw dochter volgens uw verklaringen en die van het BCHV religieus gehuwd zijn (verklaring DVZ 3de AA)(BCHV, p. 3). Bijgevolg kan er niet worden besloten dat u zich schuldig zou hebben gemaakt aan het overtreden van bepaalde religieuze of tribale tradities of wetten aangezien het hier volgens deze tradities of wetten geen buitenechtelijk kind betreft.

Het CGVS beschikt daarenboven over geen enkel bewijs met betrekking tot uw voorgehouden relatie of over enige aanwijzing wie de werkelijke vader van uw kind is, laat staan wat zijn eventuele verhouding zou zijn met uw familieleden in Irak en of zij tegen deze relatie zouden zijn. Tijdens uw tweede asielaanvraag maakt u een eerste maal melding van het feit dat u acht maanden zwanger was van een vriend die in Nederland woonde, met name Ahmed. Tijdens uw derde asielaanvraag verklaart u dat de vader van uw dochtertje Ahmad Semmo Hasso heet en dat jullie gehuwd zijn. U maakt zelf op geen enkel moment melding van problemen met deze, voor het CGVS totaal onbekende man, laat staan dat u melding maakt van een vrees die u in uw land van herkomst zou dienen te koesteren omwille van uw relatie met hem. Dient eveneens te moeten worden vastgesteld dat de naam van de vader van uw dochtertje niet wordt vermeld op de geboorteakte.

Er moet daarenboven worden vastgesteld dat de verklaringen van uzelf, uw advocate en het BCHV niet overeenstemmen. Zo stelt u dat jullie gehuwd zijn maar dat u niet bij de vader van uw kind kunt gaan wonen omdat u zelf niet over verblijfsdocumenten beschikt (verklaring DVZ 2de + 3de AA). Uw advocate beweert dan weer dat jullie niet gehuwd zouden zijn. Zij stelt dat 'de vader van het kind, zijn naam wordt vreemd genoeg niet genoemd door uw advocate, u een huwelijk had beloofd maar dat dit huwelijk er niet kwam. Nadat jullie seksuele betrekkingen zouden hebben gehad liet de man u weten dat het te ingewikkeld zou zijn om het nodige te doen bij de gemeentedienst ten einde te huwen. Uw advocate stelt verder dat de vader van uw kind niet wilde dat jullie bij hem kwamen inwonen (p. 3). Volgens het BCHV spraken u en Semmo Hasso enkele weken met elkaar af alvorens in het huis van een vriend in het huwelijk te treden in bijzijn van een imam, de vriend en de familie van die vriend. Vervolgens zou Semmo Hasso zich bij de gemeente geïnformeerd hebben over de nodige stappen voor een wettelijk huwelijk. Hij zou echter de nodige documenten niet hebben kunnen verzamelen. Nog volgens het BCHV zou de relatie vervolgens vertroebeld zijn, hoewel Semmo Hasso regelmatig zou bellen om contact te houden met zijn dochter zou u zelf echter geen contact meer met hem willen hebben (BCHV, p. 3).

Gelet op bovenstaande kan het feit dat u in België een dochtertje heeft gekregen en de bewering dat dit kind voortkwam uit een 'verboden' relatie niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De informatie die het BCHV voorlegt met betrekking tot het voorkomen van eerwraak en het geweld tegen vrouwen in Noord-Irak en de verwijzing naar de kwetsbare positie van uw dochtertje omdat zij als een schande voor de familie zou worden beschouwd omdat ze werd geboren uit een huwelijk dat niet werd toegestaan en ze bovendien niet werd erkend door de vader kunnen evenmin beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming daar er, gezien bovenstaande vaststellingen, geen aanwijzingen zijn dat deze zaken betrekking hebben op uw persoon of uw dochter.

Het attest van Woman Do, het attest van verblijf van uw opvangcentrum en de geboorteakte bevatten voorts geen enkele informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u, om welke reden dan ook, in uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillende typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Sulejmaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. Het verzekerde een strenge beveiliging van haar grens, verwierf controle over de betwiste gebieden in de provincies Ninewa en Kirkuk en ontving op haar grondgebied 300.000 (overwegend soennitische) IDP's die het geweld in Centraal-Irak ontvluchten. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich uitsluitend in Centraal-Irak en het KRG-gebied ondervindt nauwelijks enige impact van de strijd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Kirkuk en Diyala. ISIS ontplooide weliswaar strijders langsheen de grens met de semi-autonome Koerdische regio, maar verklaarde meermaals geen intentie te hebben om Noord-Irak aan te vallen. Langs de grens tussen KRG-gebied en Centraal-Irak vonden slechts een aantal kleine schermutselingen tussen de Koerdische troepen en ISIS plaats, doch deze waren steeds van zeer korte duur.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige ISIS. Daarnaast vormden gedeelten van het Koerdische noorden in het verleden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, wat resulteerde in een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. Er vonden in 2014 dan ook geen luchtaanvallen plaats. De recente influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen en 300.000 (overwegend soennitische) IDP's uit Centraal-Irak die het ISIS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel

te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn brief van 22 augustus 2014 laat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weten dat hij is overgegaan tot intrekking van de beslissing tot “weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige asielaanvraag)” genomen op 23 juli 2014

2.2. Aangezien de bestreden beslissing werd ingetrokken, is het beroep zonder voorwerp en stelt de Raad ambtshalve vast dat het beroep doelloos is geworden (cf. RvS 30 mei 2000, nr. 87.671).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER